

Inima lui Cristos, pacea creștinilor

Cu prilejul Sărbătorii
Preasfintei Inimi a lui Isus,
sfântul Josemaría a rostit
această omilie — publicată în
iunie 1966 și inclusă ulterior în
volumul de omilii „E Cristos
care trece” — în care spune:
«Adevărata devoțiune față de
Inima lui Isus se concretizează
în a-L cunoaște pe Dumnezeu și
a ne cunoaște pe noi înșine, în
a-L privi pe Isus și a ne îndrepta
spre El».

15.06.2025

Dumnezeu Tatăl S-a învrednicit să ne dăruiască, în inima Fiului Său, *infinitos dilectionis thesauros*, comori inepuizabile de iubire, milostivire și afecțiune. Dacă vrem să descoperim dovada că Dumnezeu ne iubește –că El nu numai că ne aude rugăciunile, ci ne răspunde în avans– trebuie doar să urmăm același raționament al Sfântului Paul: *El, care nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ba chiar L-a dat la moarte pentru noi toți, cum nu ne va dăruia toate împreună cu El?*

Harul reînnoiește omul din interior și îl transformă –din păcătos și răzvrătit– într-un slujitor bun și credincios. Iar izvorul tuturor harurilor este iubirea pe care Dumnezeu o are față de noi și pe care El ne-a revelat-o, nu numai prin cuvinte, ci și prin fapte. Dragostea

divină face ca a doua Persoană a Sfintei Treimi, Cuvântul, Fiul lui Dumnezeu Tatăl, să ia trupul nostru, adică condiția noastră umană, exceptând păcatul. Și Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu este *Verbum spirans amorem*, Cuvântul din care purcede Iubirea.

Dragostea ni se revelează în Întrupare, în acea călătorie răscumpărătoare a lui Isus Cristos pe pământul nostru, până la jertfa supremă a Crucii. Iar, pe Cruce, se manifestă cu un semn nou: *unul dintre soldați I-a străpuns coasta cu o suliță și îndată a ieșit sânge și apă*. Apă și sânge a lui Isus care ne vorbesc despre o dăruire dusă până la extrem, până când *consummatum est*, totul s-a împlinit, din iubire.

În sărbătoarea de astăzi, când luăm în considerare încă o dată misterele centrale ale credinței noastre, ne minunăm de modul în care realitățile

cele mai profunde –acea iubire a lui Dumnezeu Tatăl care-L dăruiește pe Fiul Său și acea iubire a Fiului care îl conduce să meargă cu seninătate spre Golgota– sunt transpuse în gesturi foarte apropiate de oameni. Dumnezeu nu se adresează nouă cu o atitudine de putere și stăpânire, El se apropie de noi, *luând firea sclavului, devenind asemenea oamenilor*. Isus nu se arată niciodată distant sau trufaș, deși în anii Săi de predicare îl vom vedea uneori supărat, pentru că îl doare răutatea omenească. Dar dacă ne uităm puțin cu atenție, vom observa imediat că supărarea și mânia Lui se nasc din iubire: sunt o altă invitație de a ne îndepărta de infidelitate și păcat. *Doresc Eu moartea celui rău? – oracolul Domnului. Oare nu doresc să se întoarcă de la calea lui și să trăiască?* Aceste cuvinte ne explică întreaga viață a lui Cristos și ne fac să înțelegem de ce El s-a prezentat înaintea noastră cu o Inimă de carne,

cu o Inimă ca a noastră, care este o dovadă certă a iubirii și o mărturie constantă a nespusului mister al carității divine.

Cunoașterea Inimii lui Cristos Isus

Nu pot să nu vă mărturisesc ceva care este pentru mine un motiv de întristare și un stimul pentru a acționa: mă gândesc la oamenii care nu-L cunosc încă pe Cristos, care nu simt încă profunzimea fericirii care ne așteaptă în ceruri și care rătăcesc pe pământ ca niște orbi care urmăresc o bucurie al cărei nume adevărat nu-l cunosc, sau care se pierd pe căile care îi îndepărtează de fericirea adevărată. Cât de bine se înțelege ceea ce simțise Apostolul Paul în noaptea aceea în orașul Troas, când, în vis, a avut o viziune: *un bărbat macedonean stătea în picioare și îl ruga: Treci în Macedonia, ajută-ne! După ce am avut viziunea, am căutat să plecăm* – Paul și

*Timotei– îndată în Macedonia,
convinși că Dumnezeu ne-a chemat să
le predicăm Evanghelia.*

Nu simțiți și voi că Dumnezeu ne cheamă, că –prin tot ce se întâmplă în jurul nostru– ne împinge să proclamăm vestea cea bună a venirii lui Isus? Însă uneori noi creștinii ne micșorăm vocația, cădem în superficialitate, pierdem timpul în dispute și certuri. Sau, mai rău decât atât, nu lipsesc cei care sunt fals scandalizați de felul în care alții trăiesc anumite aspecte ale credinței sau anumite devoțiuni și, în loc să deschidă ei calea străduindu-se să le trăiască în modul în care consideră că este corect, se dedică distrugerii și criticii. Cu siguranță, pot apărea deficiențe și apar în viața creștinilor. Dar cel mai important nu suntem noi și mizeriile noastre: singurul care contează este El, Isus. Despre Cristos trebuie să vorbim, și nu despre noi înșine.

Reflecțiile pe care tocmai le-am făcut au fost provocate de unele comentarii despre o presupusă *criză a devoțiunii față de Preasfânta Inimă a lui Isus*. Nu există o astfel de criză; adevărata devoțiune a fost și este în prezent o atitudine vie, plină de sens uman și supranatural. Roadele sale au fost și continuă să fie roade gustoase de convertire, de dăruire, de împlinire a voinței lui Dumnezeu, de pătrundere iubitoare în misterele Răscumpărării.

Cu totul altceva, însă, sunt manifestările acelui sentimentalism ineficient, acelei lipse de învățătură și a pietismului exagerat. Nici mie nu-mi plac imaginile linse, acele figuri ale Preasfintei Inimi care nu pot inspira niciun fel de devoțiune în persoanele cu bun simț și cu un simț supranatural de creștin. Dar nu este un semn de bună logică să transformăm niște abuzuri practice,

care ajung să dispară de la sine, într-o problemă doctrinară, teologică.

Dacă există o criză, este vorba despre o criză care se află în inimile oamenilor, care nu sunt capabili – datorită miopiei, egoismului, îngustimii minții– să întrezărească iubirea de nepătruns a lui Cristos, Domnul nostru. Liturgia Sfintei Biserici, de când s-a instituit sărbătoarea de astăzi, a știut să ofere hrana adevăratei pietăți, alegând ca lectură pentru Liturghie un text din Sfântul Paul, în care ni se propune un întreg program de viață contemplativă –cunoaștere și iubire, rugăciune și viață–, care începe cu această devoțiune față de Inima lui Isus. Însuși Dumnezeu, prin gura Apostolului, ne invită să mergem pe această cale: *astfel încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință. În rădăcinați și întemeiați în iubire, să fiți în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care este*

lărgimea și lungimea, înălțimea și profunzimea și să cunoașteți iubirea infinită a lui Cristos ca să fiți plini în toate de plinătatea lui Dumnezeu.

Plinătatea lui Dumnezeu ne este revelată și ne este dată în Cristos, în iubirea lui Cristos, în Inima lui Cristos. Pentru că este Inima Celui în care *locuiește toată plinătatea dumnezeirii*. De aceea, dacă se pierde din vedere acest mare plan al lui Dumnezeu –curentul iubirii stabilit în lume prin Întrupare, prin Răscumpărare și prin Rusalii–, nu se vor înțelege delicatețele Inimii Domnului.

Adevărata devoțiune față de Inima lui Cristos

Să avem în vedere toată bogăția cuprinsă în aceste cuvinte:
Preasfânta Inimă a lui Isus. Când vorbim despre inima umană, nu ne referim doar la sentimente, ci ne referim la întreaga persoană care

dorește, care iubește și care îi tratează pe ceilalți. Și, în modul de a se exprima al oamenilor, pe care l-au adunat Sfintele Scripturi pentru ca să putem înțelege astfel lucrurile dumnezeiești, inima este considerată drept sinteza și izvorul, expresia și fundamentul ultim al gândurilor, cuvintelor, acțiunilor. Un om valorează cât valorează inima lui, putem spune în limbajul nostru.

Inimii îi aparține bucuria: *inima mea tresaltă de bucurie pentru mântuirea Ta*; căința: *inima mea este ca ceara, se topește în pieptul meu*; lauda adusă lui Dumnezeu: *din inima mea se revarsă cuvinte frumoase*; decizia de a asculta de Domnul: *inima mea este gata*; vigilența iubitoare: *eu am dormit, dar inima-mi era trează*. Și, de asemenea, îndoiala și teama: *să nu se tulbure inima voastră, credeți în Mine*.

Inima nu doar simte; de asemenea știe și înțelege. Legea lui Dumnezeu

este primită în inimă, și în ea rămâne scrisă. Scriptura mai adaugă: *gura vorbește din prisosul inimii*. Domnul le-a reproșat unor cărturari: *de ce gândiți rău în inimile voastre?*. Iar pentru a rezuma toate păcatele pe care le poate săvârși omul, a spus: *din inima omului ies: gândurile rele, crimele, adulterele, desfrânările, furturile, mărturiile false, blasfemiile*.

Când în Sfânta Scriptură se vorbește despre inimă, nu este vorba de un sentiment trecător care aduce emoție sau lacrimi. Se vorbește despre inimă pentru a se referi la persoana care, așa cum a afirmat însuși Isus Cristos, se îndreaptă în întregime –suflet și trup– spre ceea ce consideră binele ei: *căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră*.

De aceea, vorbind acum despre Inima lui Isus, evidențiem certitudinea iubirii lui Dumnezeu și adevărul dăruirii Lui față de noi.

Recomandând devoțiunea față de această Inimă Preasfântă, recomandăm că trebuie să ne îndreptăm în întregime –cu tot ceea ce suntem: sufletul nostru, sentimentele noastre, gândurile noastre, cuvintele și faptele noastre, munca și bucuriile noastre– către *Isus întreg*.

În aceasta se concretizează adevărata devoțiune la Inima lui Isus: să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să ne cunoaștem pe noi înșine și să privim la Isus și să mergem la El, care ne încurajează, ne învață și ne călăuzește. În această devoțiune nu este loc pentru nicio superficialitate în afară de cea a omului care, nefiind în întregime uman, nu reușește să perceapă realitatea lui Dumnezeu întrupat.

Isus pe Cruce, cu inima străpunsă de Iubire pentru oameni, este un răspuns elocvent –cuvintele sunt de

prisos— la întrebarea referitoare la valoarea lucrurilor și a persoanelor. Valorează atât de mult oamenii, viața și fericirea lor, încât însuși Fiul lui Dumnezeu se dă pe Sine pentru a-i răscumpăra, pentru a-i curăți, pentru a-i înălța. *Cine nu va iubi Inima Lui atât de rănită?*, a întrebat un suflet contemplativ înaintea acestui fapt. Și continua să întrebe: *cine nu va întoarce iubire pentru iubire? Cine nu va îmbrățișa o inimă atât de pură?* Noi, care suntem din carne, vom plăti iubire pentru iubire, îl vom îmbrățișa pe rănitul nostru, căruia cei răi i-au străpuns mâinile și picioarele, coasta și Inima. Să-I cerem ca El să se învrednicească să ne lege inima cu legătura dragostei Sale și să o rănească cu o suliță, pentru că este încă dură și nepocăită.

Sunt gânduri, afecțiuni, conversații pe care sufletele îndrăgostite le-au dedicat lui Isus dintotdeauna. Dar, pentru a înțelege acest limbaj, pentru

a ști cu adevărat ce este inima omului și Inima lui Cristos și iubirea lui Dumnezeu, este nevoie de credință și smerenie. Cu credință și umilință, Sfântul Augustin ne-a lăsat câteva cuvinte celebre și universale: *Tu ne-ai creat, Doamne, ca să fim ai Tăi și inima noastră este neliniștită până nu se va odihni în Tine.*

Când smerenia este neglijată, omul pretinde să-L însușească pe Dumnezeu, dar nu în felul acela divin, pe care Cristos însuși L-a făcut posibil, spunând: *luați și mâncați, căci acesta este trupul Meu*: ci încercând să reducă măreția divină la limitele omenești. Rațiunea, acea rațiune rece și oarbă, care nu este inteligența care provine din credință, nici măcar inteligența dreaptă a fapturii capabile să placă și să iubească lucrurile, devine nerațiunea celor care supun totul unor sărace experiențe obișnuite, care subjugă adevărul supraomenesc, care

acoperă inima omului cu o crustă insensibilă la mișcările Duhului Sfânt. Săraca noastră inteligență ar fi pierdută, dacă nu ar fi prin puterea milostivă a lui Dumnezeu care rupe hotarele mizeriei noastre: *vă voi da o inimă nouă și un duh nou voi pune în voi; voi îndepărta inima de piatră din trupul vostru și vă voi da o inimă de carne*. Iar sufletul recapătă lumină și se umple de bucurie, înaintea promisiunilor Sfintei Scripturi.

Am gânduri de pace, nu de nenorocire, a spus Dumnezeu prin gura profetului Ieremia. Liturgia aplică aceste cuvinte lui Isus, pentru că în El ni se arată cu toată claritatea că Dumnezeu ne iubește în acest fel. El nu vine ca să ne condamne, ca să ne reproșeze sărăcia sau ticăloșia noastră: El vine ca să ne mântuiască, ca să ne ierte, ca să ne scuze, ca să ne aducă pacea și bucuria. Dacă recunoaștem această relație minunată a Domnului cu fiii Săi,

inimile noastre se vor schimba
neapărat și ne vom da seama că în
fața ochilor noștri se deschide o
panoramă complet nouă, plină de
relief, profunzime și lumină.

Să ducem celorlalți iubirea lui Cristos

Dar observați că Dumnezeu nu ne
declară că: în locul inimii, vă voi da o
voință de spirit curat. Nu: El ne dă o
inimă, și o inimă de carne, ca cea a
lui Cristos. Eu nu am o inimă ca să-L
iubesc pe Dumnezeu și o alta ca să
iubesc persoanele de pe pământ. Cu
aceeași inimă cu care mi-am iubit
părinții și cu care îmi iubesc
prietenii, cu aceeași inimă îl iubesc
pe Cristos, și pe Tatăl, și pe Duhul
Sfânt și pe Sfânta Maria. Nu mă voi
obosi să o repet: trebuie să fim foarte
umani; pentru că altfel nu vom putea
fi nici divini.

Dragostea umană, iubirea de aici de
pe pământ când este adevărată, ne

ajută să savurăm iubirea divină. Astfel întrezărim iubirea cu care ne vom bucura de Dumnezeu și iubirea care va mijloci între noi, acolo în ceruri, când Domnul va fi *totul în toți*. Acest început de a înțelege ce este iubirea divină ne va împinge să fim cu regularitate mai compasivi, mai generoși, mai dăruți.

Trebuie să dăm ceea ce primim, să învățăm ceea ce învățăm; să-i facem pe ceilalți părtași –fără îngâmfare, cu simplitate– la această cunoaștere a iubirii lui Cristos. Pe măsură ce fiecare dintre voi își face meseria, pe măsură ce vă exercitați profesia în societate, puteți și trebuie să vă transformați ocupația într-o misiune de slujire. Munca bine terminată, care progresează și face să se progreseze, care ține cont de progresele culturii și tehnologiei, îndeplinește o mare funcție, utilă întotdeauna întregii omeniri, dacă suntem mișcați de generozitate, nu

de egoism, de binele tuturor, nu de beneficiul propriu: dacă este plin de simțul creștin al vieții.

În această lucrare, în însăși țesutul relațiilor umane, trebuie să arătați caritatea lui Cristos și rezultatele ei concrete de prietenie, înțelegere, afecțiune umană și pace. Așa cum Cristos *a trecut făcând binele* pe toate drumurile Palestinei, și voi trebuie să dezvoltați de asemenea o mare semănare a păcii pe căile voastre umane ale familiei, ale societății civile, ale relațiilor profesionale obișnuite, ale culturii și ale petrecerii timpului liber. Aceasta va fi cea mai bună dovadă că Împărăția lui Dumnezeu a intrat în inimile voastre: *noi știm că am trecut de la moarte la viață* –scrie Sfântul Apostol Ioan– *pentru că îi iubim pe frați.*

Dar nimeni nu trăiește acea iubire dacă nu se formează la școala Inimii lui Isus. Numai dacă privim și

contemplăm Inima lui Cristos vom putea să ne eliberăm propria inimă de ură și indiferență; doar așa vom ști să reacționăm creștinește la suferința și durerea celorlalți.

Amintiți-vă de scena pe care ne-o povestește Sfântul Luca, când Cristos mergea aproape de orașul Nain. Isus vede durerea acelor persoane, cu care S-a intersectat uneori. Ar fi putut să meargă mai departe, sau să aștepte o invitație, o cerere. Dar nici nu pleacă, nici nu așteaptă. El ia inițiativa, mișcat de necazul unei femei văduve, care pierduse singurul lucru care îi mai rămăsese, fiul ei.

Evangelistul explică că Isus a fost mișcat de compasiune: poate că a fost mișcat și în exterior, ca la moartea lui Lazăr. Isus Cristos nu a fost, și nu este, insensibil în fața suferinței care se naște din iubire, și nici nu-I face plăcere să despartă copiii de părinți: El învinge moartea

pentru a da viața, pentru ca cei care se iubesc să fie aproape, cerând mai întâi și totodată preeminența Iubirii divine care trebuie să informeze existența creștină autentică.

Cristos știe că este înconjurat de o mulțime, care va fi uimită în fața minunii și va răspândi vestea evenimentului în tot ținutul. Dar Domnul nu acționează în mod artificial, pentru a face un gest: pur și simplu este mișcat de suferința acelei femei și nu poate să nu o mângâie. De fapt, S-a apropiat de ea și i-a spus: Nu plânge!. Este ca și cum i-ar da să înțeleagă: nu vreau să te văd în lacrimi, pentru că Eu am venit să aduc bucuria și pacea pe pământ. Apoi are loc minunea, manifestarea puterii lui Cristos Dumnezeu. Dar mai întâi a fost mișcarea sufletului Său, o manifestare evidentă a tandreței Inimii lui Cristos Om.

Dacă nu învățăm de la Isus, nu vom iubi niciodată. Dacă am crede, ca unii, că a păstra o inimă curată, vrednică de Dumnezeu, înseamnă să *nu o amesteci, să nu o contaminezi* cu afecțiuni omenești, atunci rezultatul logic ar fi acela de a ne face insensibili înaintea durerii altora. Am fi capabili doar de o *caritate oficială*, seacă și fără suflet, nu de adevărata caritate a lui Isus Cristos, care este afecțiune, căldură umană. Prin aceasta nu dau naștere la teorii false, care sunt scuze triste pentru a abate inimile –îndepărtându-le de Dumnezeu–, și conducându-le la ocazii rele și la pierzare.

În sărbătoarea de astăzi trebuie să-I cerem Domnului să ne dea o inimă bună, capabilă să simtă compasiune pentru suferințele creaturilor, capabilă să înțeleagă că, pentru a remedia chinurile care însoțesc și deseori tulbură sufletele în această lume, adevăratul balsam este

iubirea, caritatea: toate celelalte mângâieri nu servesc decât pentru a distra atenția pentru o clipă, pentru ca mai târziu să lase amărăciune și disperare.

Dacă vrem să-i ajutăm pe ceilalți, trebuie să-i iubim, insist, cu o iubire care să fie înțelegere și dăruire, afecțiune și smerenie voluntară. Astfel vom înțelege de ce Domnul a decis să rezume întreaga Lege în acea dublă poruncă, care este în realitate o singură poruncă: iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele nostru, din toată inima noastră.

Poate că acum credeți că uneori noi creștinii –nu ceilalți: tu și eu– uităm cele mai elementare aplicații ale acestei îndatoriri. Poate vă gândiți la atâtea nedreptăți care nu sunt remediate, la abuzurile care nu sunt corectate, la situațiile de discriminare care se transmit de la o

generație la alta, fără să se pună în mișcare soluționarea problemei din rădăcina ei.

Nu pot și nici nu trebuie să vă propun modul specific de rezolvare a acestor probleme. Dar, ca preot al lui Cristos, este de datoria mea să vă amintesc ceea ce spune Sfânta Scriptură. Meditați la scena judecății, pe care însuși Isus a descris-o: *Plecați de la Mine, blestemaților, în focul veșnic pregătit pentru diavol și îngerii Lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc, am fost însetat, și nu Mi-ați dat să beau, am fost străin, și nu M-ați primit, gol, și nu M-ați îmbrăcat, bolnav și în închisoare, și nu M-ați vizitat.*

Un om sau o societate care nu reacționează înaintea necazurilor sau nedreptăților și care nu se străduiește să le atenueze, nu este un om sau o societate care se ridică la înălțimea dragostei Inimii lui Cristos.

Creștinii –păstrând întotdeauna cea mai mare libertate în momentul de a studia și de a pune în practică diversele soluții și, prin urmare, cu un pluralism logic–, trebuie să coincidă în aceeași dorință de a sluji omenirii. Altfel, creștinismul lor nu va fi Cuvântul și Viața lui Isus: va fi o deghizare, o înșelăciune înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Pacea lui Cristos

Dar trebuie să vă propun și o altă considerație: că trebuie să luptăm neobosit pentru a face binele, tocmai pentru că știm că este greu ca oamenii să se hotărască în mod serios să exercite dreptatea, și este mult ceea ce lipsește pentru ca pământeasca conviețuire să fie inspirată de iubire, și nu de ură sau indiferență. De asemenea, nu ne este ascuns faptul că, chiar dacă reușim să realizăm o distribuție rezonabilă a bunurilor și o organizare

armonioasă a societății, nu vor dispărea durerea bolii, a neînțelegerii sau a singurătății, a morții persoanelor pe care le iubim, a experienței propriilor noastre limitări.

În fața acestor situații triste, creștinul are doar un singur răspuns autentic, un răspuns definitiv: Cristos pe Cruce, Dumnezeu care suferă și moare, Dumnezeu care ne dăruiește Inima Sa, pe care o suliță a deschis-o din iubire pentru toți. Domnul nostru urăște nedreptățile și îi condamnă pe cei care le comit. Dar, întrucât respectă libertatea fiecărui individ, permite ca acestea să existe.

Dumnezeu Domnul nostru nu provoacă durerea creaturilor, dar o tolerează pentru că –după păcatul originar– ea face parte din condiția umană. Cu toate acestea, Inima Sa plină de Iubire față de oameni L-a făcut să ia asupra Sa, împreună cu Crucea, toate acele chinuri: suferința

noastră, tristețea noastră, neliniștea noastră, foamea și setea noastră de dreptate.

Învățătura creștină despre durere nu este un program de mângâieri ușoare. Este, în primul rând, o doctrină de acceptare a acestei suferințe, care este de fapt inseparabilă de toată viața umană. Nu vă pot ascunde –cu bucurie, pentru că am predicat mereu și am încercat să trăiesc faptul că, acolo unde este Cruce, se află Cristos, se află Iubirea– că durerea a apărut în mod frecvent în viața mea; și de mai multe ori mi-a venit să plâng. Alteori, am simțit că creștea în mine dezgustul față de nedreptate și rău. Și am gustat dezamăgirea de a vedea că nu puteam face nimic, că –în ciuda dorințelor și eforturilor mele– nu am fost în stare să îmbunătățesc acele situații nedrepte.

Când vă vorbesc despre durere, nu vă vorbesc doar despre teorii, nici nu mă limitez doar să adun experiența altora atunci când vă confirm că, dacă –în fața realității suferinței– simțiți vreodată că sufletul vostru se frământă, leacul este să priviți la Cristos. Scena de pe Calvar proclamă tuturor că suferințele trebuie sfințite, dacă trăim uniți cu Crucea.

Deoarece necazurile noastre, trăite în mod creștinesc, devin ispășire, participare la destinul și viața lui Isus, care a trăit de bunăvoie din dragoste pentru oameni, toată gama durerii, tot felul de chinuri. S-a născut, a trăit și a murit sărac; a fost atacat, insultat, defăimat, calomniat și condamnat pe nedrept; El a experimentat trădarea și abandonul din partea discipolilor; a experimentat singurătatea și amărăciunea pedepsei și a morții. Chiar acum Cristos continuă să sufere în mădularele Sale, în întreaga

umanitate care populează pământul, și al cărei Cap este El, și Întâi Născut, și Răscumpărător.

Durerea intră în planurile lui Dumnezeu. Aceasta este realitatea, chiar dacă ne este greu de înțeles. De asemenea, ca Om, i-a fost greu lui Isus Cristos să o suporte: *Tată, dacă vrei, îndepărtează potirul acesta de la Mine, dar nu voința Mea, ci a Ta să fie!* În această tensiune de tortură și de acceptare a voinței Tatălui, Isus merge la moarte cu seninătate, iertându-i pe cei care îl răstignesc.

Tocmai, această recunoaștere supranaturală a durerii reprezintă, în același timp, cea mai mare cucerire. Isus, murind pe Cruce, a biruit moartea; Dumnezeu aduce viață din moarte. Atitudinea unui fiu al lui Dumnezeu nu este aceea a cuiva care se resemnează cu nenorocirea lui tragică, ci mai degrabă satisfacția celui care are

deja gustul biruinței. În numele acelei iubiri biruitoare a lui Cristos, noi creștinii trebuie să ne lansăm pe toate căile pământului, ca să fim semănători de pace și bucurie prin cuvintele și faptele noastre. Trebuie să luptăm –o luptă de pace– împotriva răului, împotriva nedreptății, împotriva păcatului, pentru a proclama astfel că actuala condiție umană nu este cea definitivă; că dragostea lui Dumnezeu, manifestată în Inima lui Cristos, va atinge gloriosul triumf spiritual al oamenilor.

Ne aminteam mai devreme evenimentele din Nain. Am putea cita acum altele, pentru că Evangheliile sunt pline de scene asemănătoare. Aceste relatări au mișcat și vor continua să miște inimile creaturilor: deoarece ele nu reprezintă doar gestul sincer al unui om care simte compasiune pentru semenii săi, ci prezintă, în esență,

revelația imensei carități a Domnului. Inima lui Isus este Inima lui Dumnezeu întrupat, a lui Emanuel, Dumnezeu cu noi.

Biserica, unită cu Cristos, se naște dintr-o Inimă rănită. Din acea Inimă, larg deschisă, ni se transmite viața. Cum să nu amintim aici, măcar în treacăt, sacramentele, prin care Dumnezeu lucrează în noi și ne face părtași la puterea răscumpărătoare a lui Cristos? Cum să nu ne amintim cu recunoștință deosebită de Preasfântul Sacrament al Euharistiei, de Sfânta Jertfă de pe Calvar și de reînnoirea ei constantă fără vărsare de sânge în Liturghia noastră? Isus care ni Se oferă pe Sine însuși ca hrană: deoarece Isus Cristos vine la noi, totul s-a schimbat, iar în ființa noastră se manifestă forțe –ajutorul Duhului Sfânt– care umple sufletul, care informează faptele noastre, modul nostru de a gândi și de a simți.

Inima lui Cristos este pace pentru creștin.

Fundamentul dăruirii pe care Domnul ne-o cere nu se bazează doar pe dorințele noastre sau pe puterea noastră, de multe ori înguste sau neputincioase: se sprijină, în primul rând, pe harurile pe care ni le-a obținut pentru noi Iubirea Inimii lui Dumnezeu făcut Om. De aceea putem și trebuie să perseverăm în viața noastră interioară de fii ai Tatălui Nostru care este în ceruri, fără a lăsa loc descurajării. Îmi place să-i fac pe oameni să ia în considerare modul în care creștinul, în existența sa obișnuită și actuală, în cele mai simple detalii, în împrejurările normale ale vieții sale cotidiene, pune în practică credința, speranța și caritatea, pentru că acolo este esența conduitei unui suflet care se bazează pe ajutorul divin; și că, în practicarea acestor virtuți teologice, găsește bucuria, puterea și seninătatea.

Acestea sunt roadele păcii lui Cristos, ale păcii pe care ne-o aduce Inima Sa Preasfântă. Deoarece –să o spunem încă o dată– dragostea lui Isus pentru oameni este un aspect insondabil al misterului divin, al iubirii Fiului față de Tatăl și de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt, legătura de iubire dintre Tatăl și Fiul, găsește în Cuvânt o Inimă umană.

Nu este posibil să vorbim despre aceste realități centrale ale credinței noastre fără să ne dăm seama de limitările inteligenței noastre și de grandoarea Revelației. Dar, deși nu putem cuprinde aceste adevăruri, deși rațiunea noastră este uimită în fața lor, le credem cu umilință și fermitate: știm, sprijiniți pe mărturia lui Cristos, că așa sunt. Că Iubirea, din sânul Treimii, se revarsă asupra tuturor oamenilor prin iubirea Inimii lui Isus.

A trăi în Inima lui Isus, a ne uni
strâns cu El înseamnă, aşadar, a ne
converti în locuinţă a lui Dumnezeu.
Cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl
Meu, ne-a anunţat Domnul. Şi Cristos
şi Tatăl, în Duhul Sfânt, vin în suflet
şi îşi fac locuinţa acolo.

Când –chiar dacă doar puţin–
înţelegem aceste elemente
fundamentale, felul nostru de a fi se
schimbă. Ne este foame de
Dumnezeu şi ne însuşim cuvintele
Psalmului: Doamne, pe Tine Te caut
dis-de-dimineată. Sufletul meu e
însetat de Tine, pe Tine Te doreşte
trupul meu, ca un pământ pustiu,
uscat şi fără apă. Iar Isus, care ne-a
aprins dorul, vine în întâmpinarea
noastră şi ne spune: *dacă îi este sete
cuiva, să vină la Mine şi să bea*. El ne
oferă Inima Sa, pentru ca acolo să
găsim odihna şi puterea noastră.
Dacă acceptăm chemarea Lui, vom
descoperi cum cuvintele Lui sunt
adevărate: iar foamea şi setea

noastră vor crește, până când ne dorim ca Dumnezeu să stabilească în inimile noastre locul odihnei Sale și să nu ia de la noi căldura și lumina Sa.

Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?, foc am venit să arunc pe pământ și ce altceva vreau decât să se aprindă?. Am aruncat o privire la focul Iubirii lui Dumnezeu; să lăsăm ca impulsul Lui să ne miște viața, să simțim dorința de a duce *focul divin* de la un capăt la altul al lumii, de a-L face cunoscut celor care ne înconjoară: pentru ca și ei să cunoască pacea lui Cristos și, odată cu ea, să găsească fericirea. Un creștin care trăiește unit cu Inima lui Isus nu poate avea alte scopuri decât acestea: pacea în societate, pacea în Biserică, pacea în propriul suflet, pacea lui Dumnezeu care se va desăvârși când împărăția Lui va veni la noi.

Maria, *Regina pacis*, Regina Păcii,
pentru că ai avut credință și ai crezut
că anunțul Îngerului se va împlini,
ajută-ne să creștem în credință, să
fim fermi în speranță, să ne adâncim
în Iubire. Pentru că asta dorește Fiul
tău de la noi astăzi, atunci când ne
arată Inima lui Preasfântă.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/inima-
lui-cristos-pacea-crestinilor/](https://opusdei.org/ro-ro/article/inima-lui-cristos-pacea-crestinilor/)
(15.03.2026)